

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

הודעה חשובה ומשמחת

לקראת הילולת רשב"י
בעזרת ה' יתברך יתקיים שיעור
בזהר הקדוש

על פי שיטת הלימוד "נחל זהר"

ביום ראשון הקרוב ז' אייר תשפ"ב בשעה 21:00

ברחוב קסוטו 14 קומה ב', בית כנסת נחל אהרן, בית וגן, ירושלים.

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - אמור קה:

רבי הניא פתח, (משלי כה) כבוד אלקים הסתר דבר
 וכבוד מלכים חקר דבר. כבוד אלקים הסתר דבר,
 שאין רשות לאיש לגלות דברים סתומים שלא נמסרו
 לגלוי, דברים שפסה אותם אותם עתיק הימים, כמו
 שנאמר (ישעיה כג) לאכל לשבעה ולמכסה עתיק.
 לאכל לשבעה, עד אותו מקום שיש לו רשות ולא
 יותר. ועם כל זה, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק ודאי.
 דבר אחר לאכל לשבעה - אותם החברים שידעים
 דרכים ושכילים ללכת בדרך האמונה פראוי, כמו
 הדור שרבי שמעון שרוי בתוכו. ולמכסה עתיק
 - מדורות אחרים, שהרי כלם לא ראויים לאכל
 ולשבעה ושיתגלו דברים בתוכם, אלא למכסה עתיק,
 כמו שנאמר (קהלת ה) אל תתן את פיה לחטא את
 בשרך.

רבי הניא פתח, (משלי כה) כבוד אלקים הסתר
 דבר וכבוד מלכים חקר דבר. כבוד אלקים הסתר
 דבר, דלית רשו לבר נש לגלוא מליו סתימיו, דלא
 אתמסרו לאתגלויא. מליו דחפא לון עתיק יומיו,
 כמה דאת אמר, (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה
 עתיק. לאכול לשבעה, עד החוא אתר דאית ליה
 רשו ולא יתיר. ועם כל דא, ולמכסה עתיק, למכסה
 עתיק ודאי.

דבר אחר, לאכול לשבעה, אינון חברייה דידיעין
 ארחין ושכילין למיתה בארח מחימנותא פדקא
 יאות. בגון דרא דרבי שמעון שארי בגויה. ולמכסה
 עתיק, מדרין אחרנין דהא בלהון לא אתחזון לאכול
 ולשבעה ולא תגלויא מליו בגווייהו, אלא למכסה
 עתיק, כמה דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיה
 לחטא את בשרך.

בימי רבי שמעון היה אדם אומר לחברו: פתח פיה
 ויאירו דבריה. אחר שנפטר, היו אומרים: אל תתן
 את פיה וגו'. בימיו - לאכל לשבעה. אחר שנפטר
 - ולמכסה עתיק. שהחברים מגמגמים ולא עומדים
 בדברים. דבר אחר לאכל לשבעה - באותם דברים
 שהתגלו. ולמכסה עתיק - באותם דברים שהתכסו.

ביומיו דרבי שמעון, תוח בר נש אמר לחבריה, פתח
 פיה ויאירו דבריה. בתר דשכיב, הווי אמרי, אל תתן
 את פיה וגו'. ביומיו, לאכול לשבעה. בתר דשכיב,
 ולמכסה עתיק. דחברייא מגמגמו, ולא קיימי במליו.
 דבר אחר, לאכול לשבעה: באינון מליו דאתגלויין.
 ולמכסה עתיק: באינון מליו דאתחפייין.

תורה כט

האי גברא דאזל בעי אתתא ולא קנהי לה, מאי חזי דאזל לחיבא דמדלי מנה. שקל סבתא דצה לתתא לא על, דלי דצה לעלא על. אמר: האי נמי מתרמיא לה בת מזלה:

האי גברא דאזל בעי אתתא ולא קנהי לה וכו':

א כי לא כל דבור נקרא דבור, כי דבור שאינו נשמע ונתקבל אינו נקרא דבור, בחינת (תהלים יט): אין אמר ואין דברים בלי נשמע קולם. ועקר מה שנתקבל הדבור, הוא מחמת הטוב שיש בו, כי טוב הכל הפצים. ועל כן פשוט טוב בהדבור, אזי הדבור נשמע ונתקבל, אבל פשוט טוב בהדבור אינו נתקבל: ואיך עושין הטוב בהדבור, הוא על ידי שלוקחין הדבור מהדעת, אזי יש בו טוב. אבל בשתדבור בלא דעת, אזי אין בו טוב. בחינת (משלי יט): גם בלא דעת נפש לא טוב, נפש הוא הדבור, כמו שכתוב (בראשית ב): ויהי האדם לנפש חיה, ותרגומו: לרוח ממקלא:

ב ולקיים ולרומם את הדעת, הוא על ידי שבה הצדיקים; בשמשבחין ומפארין את הצדיקים, על ידי נתרומם הדעת. בחינת (דברים לב): פנשר יעיר קנז, נשרא - דא ריחא (כמוכא בתיקון ג' מה"א תיקונים), דא בחינת צדיק, בחינת (במדבר כז): איש אשר ריח בו. יעיר קנז - שהוא מעורר המחין מתרדמותו, מבחינת מחין דקטנות, מבחינת שנה. קנז - דא קנה חכמה קנה פינה (משלי ד), שהם המחין.

ואפלו מלאכים בשרוצים לעשות דבור שיהיה נשמע ונתקבל אצלם, בחינת: עשי דברו לשמע בקול דברו, אזי הם משבחין ומפארין את השם יתברך תחלה, שהוא צדיקו של עולם, בחינת (תהלים קמה): צדיק ה' בכל דרכיו, ועל ידי נעשה הדבור, בחינת: לשמע וכו'. וזה (תהלים קג): ברכו ה' מלאכיו, הינו השבח שמשבחין תחלה את השם יתברך, שהוא צדיקו של עולם, ואחר כך על ידי נעשה עושי דברו לשמע בקול דברו, שעושין הדבור שהוא נשמע ונתקבל:

ג וזה בחינת בנדים לבנים, הינו תקון הדבור, שהוא בחינת מלכות פה, הוא בחינת בנדים לבנים. כי צריך לשמור מאד

את הבנדים, שלא יבזה את הבנדים, רק לשמור פראוי שלא יבוא עליהם שום פתם ורכב. וכל מי שהוא גדול יותר, צריך לשמור את הבנדים יותר, כי כל מי שגדול יותר, מדקדקין עמו יותר. ועל כן תלמיד החכם שנמצא רכב על בגדיו היב מיתה (שבת קיג), כי עמו מדקדקין יותר, כי הבנדים בעצמם הם דינין אותו, בבחינת דינא דמלכותא, כי הבנדים הם בחינת מלכות, כי רבי יוחנן קרא למאנה מכפדותא (שבת קיג), שזהו בחינת מלכות, בחינת (תהלים כד): מלך הכבוד. והם בחינת צדק מלכותא קדישא, שנה בחינת הבנדים, בחינת (איוב כט): צדק לבשתי. והמכנה אותם, נמצא שהוא כמורד במלכות, ואז דינא דמלכותא דן אותו. ועל ידי נעשה פרווד בין קדשא בריך הוא ושכינתה, בבחינת נחש משיח לה לגבה ואטיל פה וקמא, בבחינת דם נדה, בבחינת (ישעיה סג): מדוע אדם ללבושך. וזהו בחינת הפתם והרכב שנמצא על בגדו, שעל ידי נפרדת בחינת המלכות הנ"ל, שהיא שכינת עזו, מקדשא בריך הוא. ואז (ירמיה כה): שאג ישאג על גוהו - על גוה דילה. ואז שולטת שפחה בישא, שהוא מלכות דסמרא אחרא, בבחינת (משלי ל): שפחה כי תירש גברתה, שהיא אשה רעה, שהיא בחינת עת רעה, כי יש כ"ח [עשרים ושמונה] עתים, עתים למזכה, עתים לרעה. וצריך להכניע שפחה בישא, שהיא עת רעה, בבחינת (קהלת ט): בכל עת יהיו בגדיך לבנים, בכל עת דינא. בגדיך לבנים, הינו בלא רכב, הינו בחינת טהרת השכינה מנדתה, בבחינת דם נעפר ונעשה חלב (כבורות ו: נדה ט). והרשעים בעוונותיהם גורמין אפרשותא בין קדשא בריך הוא ושכינתיה, כי גורמין לה דם נדה, ואז היא נקראת עיר הדמים (נחום ג), ועל שם זה רשעים נקראים אנשי דמים. כי שם"ה לא תעשה תלויים בשם"ה גידים, ששם תהלוכת הדמים. ולפי בחינת לא תעשה שעוברים, כן מעוררים דם נדה להשכינה, כי פמה מיני דמים יש; כן צריך להמתיק את הדמים האלו, הינו לתקן הלאוין שהם הגידים, ולהמשיך להם לבנונית, בבחינת: דם נעפר ונעשה חלב. וזהו: בכל עת יהיו בגדיך לבנים - בגדיך דינא, להמשיך להם לבנונית:

ד וּלְתַקֵּן כָּל הַעֲבֻרוֹת בַּפְּרִטוּיֹת הֵם רַבִּים מְאֹד, וְכַבֵּד עַל הָאֱדָם, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַקֵּן אוֹתָם, כִּי יֵשׁ דְּקֻדּוּקִים וּפְרִטִים רַבִּים בְּכָל לֹא וְלֹא. בְּכֵן צָרִיף לְתַקֵּן כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּרַבִּים ד): וַיַּגִּד לָכֶם אֵת בְּרִיתוֹ, וְאָז, עַל־יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִין, נִתְתַּקֵּן מִמּוּלָא כָּל הַלְּאֻוִין שְׁעֵבֵר, וְנִמְשָׁף לָהֶם לְבַנְיָנִית. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִין שֶׁהוּא הַבְּרִית־קִדְשׁ, שְׂדֵי, עַל־שֵׁם שְׂשֻׁדִי וַיּוֹרֶה כְּחֵץ לְבַנְיָנִית וְתַקּוּנִים לְכָל פְּרִט וּפְרִט כְּפִי צָרְכוֹ, וְאֶפְלוּ לְמִקּוּמוֹת הַצָּרִים וְהַדְּקִים. כִּי יֵשׁ מִקּוּמוֹת צָרִים וְדְקִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְבֹא לְשֵׁם שׁוּם תַקּוּן כִּי אִם עַל־יְדֵי תַקּוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא זֹרֵק לְבַנְיָנִית וְתַקּוּנִים גַּם לְמִקּוּמוֹת הַצָּרִים וְהַדְּקִים. בְּבְחִינַת (אִיּוֹב כב): וְהָיָה שְׂדֵי בְצַרִּיד – שְׂשֻׁדִי וַיּוֹרֶה תַקּוּנִין לְכָל מִקּוּמוֹת הַצָּרִים. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא בְרִית: זֶה־הַרְקִיעַ, כִּי קִדְם הַתַּקּוּן, אָזִי הַרְקִיעַ הוּא בְּבְחִינַת (אִיּוֹב כ): יִגְלוּ שָׁמַיִם עֻזּוֹנוֹ, וְאַחַר הַתַּקּוּן, אָזִי מִזְחִיר וּמְטַהֵר אֵת הַרְקִיעַ, בְּבְחִינַת לְשׁוֹן שֶׁל זְחִירִית, שֶׁהוּא מַלְבִּין עֻזּוֹנוֹתֵיהֶן שֶׁל שְׁס"ה לְאֻוִין, וּמְשַׁפֵּיעַ לְבַנְיָנִית בְּשֵׁם"ה גִּידִין, בְּבְחִינַת: בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגִידִיד לְכַנִּים. כִּי כָּל הַלְּבַנְיָנִית נִמְשָׁף מִן הַמַּחַ, בְּחִינַת: וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן – מִן לְבֹנָא דְמַחָא (זוֹהַר פְּנַחַם דָּף רַלח:). וְעַל־יְדֵי תַקּוּן כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִין נִתְרַוָּם הַמַּחִין, בְּבְחִינַת: כְּנֹשׁ יַעִיר קִנּוּ. נִשְׂרָא דָא רִוּחָא, שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִין, בְּחִינַת (יְהוֹשֻׁעַ ב): וְלֹא קָמַח עוֹד רִוּחַ בְּאִישׁ. יַעִיר קִנּוּ – שֶׁהוּא מְעוֹרֵר "קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה בִּינָה" מִבְּחִינַת שְׁנָה. עַל גּוֹזְלֵי וְרַחֵף – שֶׁהוּא מְרַחֵף וּמַגִּין עַל הַמַּחִין שֶׁהוּא מִתְחַלֵּה נְגוּזָלִין, בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי כח): גּוֹזַל אֲבִיו וְאִמּוֹ, הֵם הַמַּחִין, שֶׁהֵם אֵב בְּחֲכָמָה וְאֵם לְבִינָה. וְזֶה בְּחִינַת (בְּרַכּוֹת ג): תִּינוּק יוֹנֵק מִשְׂדֵי אִמּוֹ. תִּינוּק, הֵינּוּ הַמַּחִין דְּקַטְנוּת, שֶׁהוּא יוֹנֵק וְנִגְדֵל מִקַּטְנוּתוֹ, עַל־יְדֵי תַקּוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא שְׂדֵי וַיּוֹרֶה כְּחֵץ. וְזֶה: אִמּוֹ, דָּא כְּנִסְיָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מִשְׁלֵי כג): אֵל תְּבוּז כִּי זְקִנָה אִמּוֹ. פִּרְשׁ רַש"י: כְּנִסְיָתָהּ, שֶׁשֵּׁם נִתְפַּנְסִין וְנִכְלָלִין כָּל הַתַּקּוּנִים: וְזֶה עֵקֶר הַתַּקְרָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמוּם, הֵינּוּ עַל יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית, עַל־יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתַּקְרָבוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמוּם, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת יט): וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׂרִים וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי. נִשְׂרָא זֶה תַקּוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וַיַּגִּד לָכֶם אֵת בְּרִיתוֹ כְּנ"ל, הֵינּוּ תַקּוּן הַבְּרִית. עַל־יְדֵי

זֶה דִּיקָא, וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי – שֶׁנִּתְקָרְבוּ אֵלָיו יַתְבָּרָךְ. כִּי עֵקֶר הַתַּקְרָבוֹת לְהַשֵּׁם יַתְבָּרָךְ, הוּא עַל־יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית כְּנ"ל: ה וּבְזֶה תְּלֻוּ פְּרִנְסָה כְּלֵי מִרְחָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת (שֵׁם מו): לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. הֵינּוּ עַל־יְדֵי תַקּוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא תַקּוּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת (מִשְׁלֵי ל): דְּרָךְ הַנְּשָׂר בַּשָּׁמַיִם. וְזֶה (בַּמְדַּבֵּר יא): וְהַמֶּן כְּזֶרַע גֵּד הוּא – זֶרַע גֵּד, דָּא טַפַּח הַנּוֹרְתָא (תִּיקוּנִים תִּיקוּן כֹּא נב), הֵינּוּ בְּחִינַת: וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן, שֶׁזֶה בְּחִינַת תַקּוּן הַבְּרִית, שְׂשֻׁדִי תְּלֻוּ פְּרִנְסָה כְּלֵי מִרְחָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֶן, בְּחִינַת לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם כְּנ"ל. כִּי פְּרִנְסָה שֶׁהוּא כְּמִרְחָא וּבְכַבְדוֹת, הוּא מַחְמוֹת שְׂלֵא תַקּוּן תַקּוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא תַקּוּן הַבְּרִית. כִּי מֵאֵן דְּזֵרֵק פְּרוּרִין דְּנַחְמָא עֲנִיּוֹת רַדֵּף אֲבַתְרָה, כָּל שְׂכֵן מֵאֵן דְּזֵרֵק פְּרוּרִין דְּמַחָא (זוֹהַר פְּנַחַם דָּף רַמֵּד): וְזֶה לֹא תֵאכְלוּ עַל הַדָּם (וִיקְרָא יט) – הֵינּוּ עַל יְדֵי הַדָּמִים, שֶׁהֵם גּוֹרְמִים לְשִׁכְנָה בְּחִינַת דָּם נְדָה, בְּבְחִינַת עִיר הַדָּמִים, בְּבְחִינַת: מַדּוּעַ אָדָם לְלַבּוֹשֵׁף, בְּבְחִינַת שֶׁנִּמְצָא רָכַב עַל בְּגָדֵיו, הֵינּוּ עַל־יְדֵי פִגְמֵי הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת פִּגְמֵי כְּלָלִיּוֹת הַגִּידִין, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת פִּגְמֵי הַבְּגָדִים כְּנ"ל, עַל־יְדֵי זֶה: לֹא תֵאכְלוּ – הֵינּוּ פְּרִנְסָה כְּמִרְחָ. וְזֶה: לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תַעֲזוּבֵנוּ – שֶׁהֵם גּוֹרְמִים בְּחִינַת נְחָשׁ מִשִּׁידָה לְהַלְבָּה, וְגוֹרְמִים שְׁלִיטַת הַשְּׁפָחָה בִּישָׂא, שֶׁהִיא עַת רַעָה. וְזֶה: לֹא תִנְחָשׁוּ – שְׂלֵא לְגָרֵם, חֵם וְשָׁלוֹם, נְחָשׁ מִשִּׁידָה לְהַלְבָּה וְכו' כְּנ"ל. וְלֹא תַעֲזוּבֵנוּ – שֶׁהוּא לְשׁוֹן עַת וְעוֹנָה, הֵינּוּ שְׂלֵא לְגָרֵם, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁלִיטַת הָעֵת רַעָה שֶׁל הַכ"ח עֲתִים, וְכְנ"ל: וְזֶה שְׂבַשְׁמוּם יַעֲקֹב (בְּרַאשִׁית כח): וְנָתַן לִי לָחֶם לְאֹכַל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ; כִּי זֶה תְּלֻוּ בְּזָה, כִּי פְּרִנְסָה תְּלֻוּ בְּבְחִינַת בְּגָדִים לְכַנִּים. וְזֶה (יִשְׁעִיָּה כג): לְאֹכַל לְשִׁבְעָה וְלִמְכַסֵּה עֲתִיק. וַיַּעֲקֹב שֶׁהִמְשִׁיד לְבַנְיָנִית, בְּבְחִינַת (בְּרַאשִׁית ל): מַחְשָׁף הַלְבָב, עַל־יְדֵי תַקּוּן הַכְּלָלִי, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שֵׁם מט): רַאשִׁית אוֹנִי, נֹאמֵר בּוֹ (שֵׁם כח): יוֹשֵׁב אֲחֵלִים, הֵינּוּ בְּחִינַת שָׁמַיִם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (יִשְׁעִיָּה מו): וַיִּמְתַּחֵם כְּאֲחֵל לְשִׁבְתָּ, הֵינּוּ בְּחִינַת: דְּרָךְ הַנְּשָׂר בַּשָּׁמַיִם, בְּחִינַת זֶה־הַרְקִיעַ, בְּחִינַת לְשׁוֹן שֶׁל זְחִירִית, שְׂמַלְבִּין עֻזּוֹנוֹתֵיהֶן וְהַדָּמִים שֶׁל שְׁס"ה גִּידִין, בְּבְחִינַת (שֵׁם א): אִם יֵאֲדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצִמְר וְהָיוּ: וּכְל זְמַן שְׂלֵא תַקּוּן תַקּוּן הַכְּלָלִי, וְהַשְׁכִּינָה הִיא בְּבְחִינַת: מַדּוּעַ אָדָם לְלַבּוֹשֵׁף, בְּחִינַת דָּם נְדָה, אָזִי הַדְּפוּר אֲסוּר, בְּבְחִינַת

(תהלים לט): נִאֲלַמְתִּי דוּמְיָהּ, שְׁמֵאלוֹ הַדְּמִים נֶעֱשָׂה בְּבַחֲיַנְתָּ דוּמְיָהּ. כִּי עֶקֶר הַדְּבָר תְּלוּי בְּתַקוֹן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת: וַיִּגֵּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ כִּנּוּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת: בֵּית דִּשְׁכִּיב רַבִּי שְׁמֻעוֹן הָיָה אָמַר חֵד לְחִבְרָה: אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחִטִּיא אֶת בְּשָׂרְךָ (זוהר ויקרא דף עט. ודף קה:), כִּי רַבִּי שְׁמֻעוֹן הָיָה קוֹשֵׁת הַבְּרִית, בְּחִינַת: וַיִּגֵּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ כְּלָלוֹת הַגִּידוּן. וּבְשֵׁאִין תַּקוֹן הַכְּלָלִי, אֲזִי הַדְּבָר אֲסוּר, בְּבַחֲיַנְתָּ: נִאֲלַמְתִּי דוּמְיָהּ, בְּחִינַת: אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ כִּנּוּ"ל. וְכִי שֶׁהוּא מְדַבֵּר אֲזִי, כְּשֵׁאִין תַּקוֹן הַכְּלָלִי, הוּא עוֹבֵר עַל: לֹא תִלְךָ רַכִּיל בְּעַמֻּדָה (ויקרא יט), וְהוּא הוֹלֵךְ רַכִּיל מִגִּלְחָה סוּד (משלי יא). אֲכַל בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי שְׁמֻעוֹן, הָיָה אָמַר חֵד לְחִבְרָה: פֶּתַח פִּיךָ. כִּי כְּשֵׁשׁ תַּקוֹן הַכְּלָלִי שֶׁהוּא קוֹשֵׁת הַבְּרִית, אֲזִי הַדְּבָר מֵתָר. כִּי הַדְּמִים כְּבָר נִתְמַקְנָה, בְּבַחֲיַנְתָּ: דָּם נֶעֱכָר וְנֶעֱשָׂה חֶלֶב, בְּבַחֲיַנְתָּ: כָּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדֶיךָ לְבָנִים: וְזֶה (תהלים ל): לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם. כְּבוֹד, זֶה בְּחִינַת בְּגָדִים כִּנּוּ"ל. שְׁנֵתִלְבַּנִּין מִבְּחִינַת: מִדּוּעַ אָדָם לְלַבּוֹשׁ, מִבְּחִינַת דָּם נִדָּח. וְאֲזִי: וְלֹא יִדָּם – כִּי נִמְשָׁךְ לְבַנּוּנִית בְּהַדְּמִים, מִבְּחִינַת: וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן כִּנּוּ"ל. וְאֲזִי הַדְּבָר מֵתָר, בְּבַחֲיַנְתָּ: פֶּתַח פִּיךָ:

ז וְזֶה בְּחִינַת חֵלִי נּוֹפֵל, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, הֵינּוּ כְּשֶׁהַדְּמִים מֵתַנְבְּרִין וְהֵם מֵתִיזִין לְהַמַּח, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִלְחָץ הַמַּחֲיוֹן, וְעַל־יְדֵי לְחִיצַת הַמַּחֲיוֹן, רוֹעֲשִׁין הָאֵיבָרִים. כִּי הַמַּח הוּא שֶׁר צָבָא, וְכִשְׁהַשׁוּנָא בָּא עַל הַשֶּׁר צָבָא, אֲזִי רוֹעֲשִׁים כָּל צָבָאוֹ, כִּי פִלְס תְּלוּיִים בּוֹ. וְאֲזִי הַשְּׂכִינָה נּוֹפֶלֶת, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּבַחֲיַנְתָּ (עמוס ט): סִפַּת דְּוֹד הַנּוֹפֶלֶת. וְעַל־יְדֵי תַקוֹן הַכְּלָלִי שְׁמֻעוֹרֵר הַמַּחֲיוֹן כִּנּוּ"ל, וּמִמְשִׁיךְ לְבַנּוּנִית לְהַגִּידוּן, בְּבַחֲיַנְתָּ: כָּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדֶיךָ לְבָנִים, אֲזִי נִתְרַפָּאת מַחֲוֹלָאֵת הַנְּפִילָה. וְאֲזִי: נִפְלָה וְלֹא תוֹסִיף, קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל (שם ח). וְאֲזִי הַדְּבָר מֵתָר, בְּבַחֲיַנְתָּ: פֶּתַח פִּיךָ: וְזֶה: לֹא תִלְךָ רַכִּיל, וְלֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רַעַךְ – רַעַךְ, הֵינּוּ הַמַּחֲיוֹן, שֶׁהֵם תְּרִין רַעִין דְּלֹא מֵתַפְרְשִׁין – כְּשֶׁהֵם אֵינָם עוֹמְדִים וְנִתְכַפְּלִין מִלְעֲשׂוֹת פְּעֻלָּתָם עַל־יְדֵי תַנְבְּרַת הַדְּמִים הַלּוֹחֲצִים אֶת הַמַּחֲיוֹן, עַל־יְדֵי־זֶה לֹא תַעֲבֵר עַל: לֹא תִלְךָ רַכִּיל, כִּי אֲזִי הַדְּבָר מֵתָר, בְּחִינַת פֶּתַח פִּיךָ בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי שְׁמֻעוֹן וְכוּ':

ח וְזֶה בְּחִינַת: וְאֵף כִּי הֵינִי בּוֹגֵד (חבקוק ב). בּוֹגֵד, הֵינּוּ בְּחִינַת גִּידוּן הַנְּ"ל, שְׁעַל יְדוֹ הוֹלֵךְ רַכִּיל מִגִּלְחָה סוּד, בְּבַחֲיַנְתָּ: נִכְנָם יוֹן

– יֵצֵא סוּד (סנהדרין לח). כִּי הֵינִי הוּא בְּחִינַת גִּידוּן, הַתְּנַבְּרוֹת הַדְּמִים, בְּבַחֲיַנְתָּ (משלי כג): אֵל תִּקְרָא יוֹן כִּי יִתְאַדָּם, שֶׁאֲחִירִיתוֹ דָּם (סנהדרין ע). וְעַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָא תִירוּשׁ, וְלָמְדוֹ רַבּוּתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה מוֹה (יומא עו:): זָכָה – נֶעֱשָׂה רֹאשׁ, לֹא זָכָה – נֶעֱשָׂה רֶשׁ. הֵינּוּ כְּשֶׁלֹּא זָכָה, שְׁאִינוֹ מוֹפֵךְ אֶת הַדְּמִים, עַל־יְדֵי־זֶה נֶעֱשָׂה רֶשׁ – שְׁאִין לוֹ לָחֵם מִן הַשָּׂמִים כִּנּוּ"ל. אֲכַל זָכָה – נֶעֱשָׂה רֹאשׁ, בְּבַחֲיַנְתָּ מַחֲיוֹן, הֵינּוּ בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הַלְּבַנּוּנִית מִן הַמַּחֲיוֹן, בְּבַחֲיַנְתָּ: וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן כִּנּוּ"ל:

ט וְזֶה בְּחִינַת מִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאֲמוּנָה, כִּי כִּי שְׁאִינוֹ עוֹשֶׂה מִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאֲמוּנָה, וְהוּא מְשַׁקֵּעַ בְּתַאֲוֹת מוֹמוֹן, וְגוֹזֵל אֶת הַבָּרוּ – אֲזִי הוּא מְעוֹרֵר דְּמִים הַנְּ"ל, בְּבַחֲיַנְתָּ: מִדּוּעַ אָדָם לְלַבּוֹשׁ הַנְּ"ל, וְגוֹרָם דָּם נִדָּח לְשְׂכִינָה, בְּבַחֲיַנְתָּ (יחזקאל ז): וְזֶה־כֵּם לְנִדְחָה. וְזֶה: דְּמִים תִּרְתִּי מִשְׁמַע (מגילה יד: ועיין חידושי אגדות שבת קלט ד"ה כי כפיכם), הֵינּוּ דָם נִדָּח עַל־יְדֵי הַמּוֹמוֹן. כְּשֶׁכִּיל זֶה נִקְרָא גּוֹלָה בְּחִינַת בְּגָד, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (ישעיה כד): וּבְגָד בּוֹגְדִים בְּגָדוֹ, הֵינּוּ פָנִים הַבְּגָדִים הַנְּ"ל, בְּחִינַת שְׁנַמְצָא רַכֵּב עַל בְּגָדָיו. וְזֶה שְׁתַּרְגָּם יוֹנְתָן (על פסוק ובגד בוגדים בגדו הנ"ל ובסנהדרין צד): כְּזוּזִי וּבְזוּזִי דְּכּוּזוּזִי, הֵינּוּ בְּחִינַת תַּאֲוֹת מוֹמוֹן, שְׁכַל מַה שְׁיֵשׁ לוֹ יוֹתֵר הוּא חוֹמֵד יוֹתֵר: וְזֶה עֶקֶר תַּקוּנוֹ שֶׁל הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן – שְׁיִכְוֹן כָּכָל חֵלוֹף וְחֵלוֹף, וּכְכָל דְּבָר וְדְבָר, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ וּמְדַבֵּר בְּשַׁעַת הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן, שְׁכּוּנָתוֹ כְּדִי שְׁיִרְוִיחַ כְּדִי שְׁיִתֵּן צְדָקָה. וְזֶה הוּא בְּחִינַת תַּקוֹן הַכְּלָלִי שֶׁל הַדְּמִים, כִּי הַצְּדָקָה הוּא בְּחִינַת כְּלָלוֹת הַגִּידוּן, בְּבַחֲיַנְתָּ (הושע י): זָרְעוּ לָכֶם לְצְדָקָה, בְּבַחֲיַנְתָּ זֶרַע צֶדֶק, הוּא טַפְּחָ הוֹרְתָא, שְׁעַל־יְדֵי תַּקוּן הַזֶּה נִתְרוֹמַם הַמַּחֲיוֹן, בְּבַחֲיַנְתָּ: מַחֲוֹת הוֹרְתָא כְּכִסְפָּא. וְעַל־שֵׁם זֶה נִקְרָא מִשָּׂא וּמִתֵּן, לְהוֹרוֹת שְׁיֵשׁ בּוֹ תַקוּן לְבַחֲיַנְתָּ בְּגָדִים הַנְּ"ל, לְבַחֲיַנְתָּ דְּמִים הַנְּ"ל. מִשָּׂא, זֶה בְּחִינַת (תהלים לח): כִּי עֲזוּנָתִי עָבְרוּ רֹאשֵׁי כְּמוֹשָׁא כְּבֹד וּכְבֹדוֹ מוֹמֵנִי, שֶׁהֵם הַשָּׂם"ה לְאוּיִן הַנְּ"ל, שְׁמֵתַנְבְּרִין עַל הָרֹאשׁ שֶׁהוּא הַמַּחֲיוֹן, בְּבַחֲיַנְתָּ: לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רַעַךְ כִּנּוּ"ל, וְהוּא בְּחִינַת פָּנִים הַבְּגָדִים הַנְּ"ל כִּנּוּ"ל. וְזֶה: כְּבֹד וּכְבֹדוֹ, הֵינּוּ בְּחִינַת מְלָךְ הַכְּבוֹד הַנְּ"ל. כְּבֹד, הֵינּוּ בְּחִינַת הַדְּמִים, שֶׁכְּבֹד מְלֹא דָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּם נִדָּח הַנְּ"ל. וּמִתֵּן, הוּא בְּחִינַת תַּקוּן הַכְּלָלִי, שֶׁהוּא הַצְּדָקָה, בְּחִינַת (משלי יח): מִתֵּן אָדָם יִרְחִיב לוֹ. בְּחִינַת קוֹשֵׁת הַבְּרִית, שֶׁהוּא הַצְּדִיק,

בחינת (תהלים לו): צדיק חונן ונותן. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ר"ה ו): בפ"ד – זו צדקה, שאז הדבור מתר: יא והנה הכלל – שצריך לתקן תחלה תקון הכללי, ועל ידי זה ממילא יתקן הכל בפרט. ואף שתקון הכללי הוא גבוה ומרומם יותר מתקון כל דבר בפרט, עם כל זה מחמת שתקון כל דבר תלוי בהמות, דהינו להמשיך לבנונית מן המוח, בבחינת: ונוזלים מן לבנון; ולרומם המוח אי אפשר כ"אם על ידי תקון הכללי, בבחינת: בנשר יעיר קנו כנ"ל, על כן צריך לילך מתחלה אל המדרגה היותר עליונה מזה, דהינו תקון הכללי, כדי לתקן ולרומם המוח, ועל ידי זה נתקן הכל ממילא כנ"ל: וזה פרוש: האי נכרא דאזל בעי אתתא, ולא קיהבו לה. הינו בחינת אשה יראת ה'. הינו מי שפגם בעוונות, וגרם דם נדה לשכינה כנ"ל, שעל ידי זה נחש משיך לה לגבה וכו', ונעשה פרוד בין קדשא ברין הוא ושכינתה. וזהו: ולא קיהבי לה – בחינת שאג ישאג על גוהו כנ"ל. מאי חזא דאזל להיכא דמדלי מנה – הינו כפשוטה למהר את המלכות מהדמים, הוא הולך אל המדרגה היותר עליונה, הינו תקון הכללי שהוא למעלה מאשה יראת ה', בחינת (שמואל"ב כג): צדיק מושל ביראת אלקים, כי הצדיק שהוא בחינת תקון הכללי הוא למעלה, והוא מושל ביראת אלקים, שהוא בחינת מלכות, כמו שכתוב (אבות פ"ג): אלקלא מוראה של מלכות. וזהו: שקל סבתא דצה לתתא וכו' – סבתא הם יתדות ומסמרות, כמו שפרש רש"י. הינו בחינת דברי תורה, כמו שכתוב (קהלת יב): דברי חכמים בדרבונות וכמסמרות. דצה לתתא – הינו בחינת מדרגות התחתונות, כשאין תקון הכללי, בחינת: בתר דאסתלק רבי שמעון, שאז הדבור אסור. וזהו: ולא עאל – הינו שלא היה אפשר אז לדבר דברי תורה כנ"ל. דצה לעלא ועאל – הינו בחינת פיומוי דרבי שמעון, שהוא קשת הברית, שהוא תקון הכללי, שאז הדבור מתר. הינו שהראח להם, שאי אפשר לתקן הדבור כי אם על ידי שבח הצדיקים, שהוא תקון הכללי להדבור, והוא הדיון כל הדברים אי אפשר לתקן, כי אם על ידי תקון הכללי, כדי להרים את המוח שמשם נמשך כל הלבונית כנ"ל. וזה: האי נמי אתרמיא לה בת מזלה, הינו בחינת המחיו, בחינת ונוזלים מן לבנון. הינו שתפס להם לדגמא את הדבור, והראח

להם, שאי אפשר לתקן כי אם על ידי תקון הכללי. והראיה, כי בימי רבי שמעון היה הדבור על תקונו, ובתר דאסתלק נאמר: אל תתן את פיה וגו', וזהו: דצה לתתא וכו' כנ"ל. וכמו כן כל הדברים, צריך לתקן על ידי תקון הכללי השייך לו. כגון משא ומתן – על ידי צדקה, וכן כלם צריך לתקן כל דבר על ידי תקון הכללי השייך לו. וזה מחמת שצריך להרים את המחיו, להמשיך משם לבנונית, לתקן וללבן כל הפגמים, וזה אי אפשר כ"אם על ידי תקון הכללי כנ"ל. וזה בחינת: האי נמי אתרמיא לה בת מזלה, בחינת: ונוזלים מן לבנון, מן לבונו דמחא כנ"ל (משלי י): כסף נבחר לשון צדיק: (באור זה הענין ומה שיכות יש לפסוק זה להתורה כנ"ל יתבאר במקום אחר):

(שייך לאות ח): ועל כן אשה שדמיה מרבים ואין לה וסת, אף שיש מוסיף לה כנ"ל, בחינת: יין כי יתאדם, שאהריתו דם, בחינת: נכנס יין – יצא סוד כנ"ל. עם כל זה רפואתה על ידי יין שהסתכל בו צדיק אמת, כי העינים הם בחינת שערות. כי שבעה גלדי עינא (בהקדמת התיקונים יב ובתיקון ע) הם בחינת (שופטים טז): שבע מחלפות ראשו, והם בחינת המחיו, כי השערות הם מותרי מחיו, ועל כן הם בחינת שבע מחלפות וכו', בחינת שבע מדות, שהולפין ועוברין במחשבה שבמה. כי המחשבה שבמה הוא כפי המדות שבאדם, וכפי המדה שהאדם אוהו בה, כן הולפין ועוברין עליו המחשבות שבמה. וזה: שבע מחלפות ראשו – לשון חלף ועבר כנ"ל. וכשפוגמין בהשערות, נפגם הראיה, שהיא שבעה גלדי עינא. ועל כן שמשון שפגם בשבע מחלפות ראשו, נאמר בו (שם): וינקרו פלשתים את עיניו. ועל כן על ידי שבעה גלדי עינא, מתקנין בחינת שבע מחלפות ראשו, שהם השערות, בבחינת (דניאל ז): וישער ראשה בעמר נקי, בבחינת לשון של זהרית, שהוא מלבין האדמיות של הש"ס גידיו, בבחינת: אם יאדימו כתולע בצמר יהיו. נמצא שנתתקן על ידי זה האדמיות, שהוא בחינת דם נדה כנ"ל. וזה בחינת (תהלים קיח): מן המצר קראתי יה, אותיות צמר. כמובא בפנינו, עין שם והבין:

לחם מן השמים, בחינת מן כזרע גד- טיפה חוורתא, בחינת לבנונית. כי עיקר המשכת הפרנסה שהוא המן הוא על ידי תיקון הכללי שהוא בחינת נשר, כי דרך נשר בשמים, ולכן המן הוא לחם מן השמים הבא על ידי נשר מן השמים, ועיקר תיקון הכללי הוא דייקא על ידי שמסכים הסודות בעת שאין עדין תיקון הכללי, בחינת למכסה עתיק, כי הפרנסה שעל ידי תיקון הכללי הוא על ידי תיקון הלבושים, בחינת ונתן לי לחם לאכול בחינת פרנסה, על ידי ובגד ללבוש. כי לזכות בכל עת לבגדים לבנים הוא דייקא על ידי דברים שכיסה עתיק יומין, להלביש סוד רחמיו בדברי תורה, גילוי על ידי כיסוי, בחינת חידושי התורה של רשב"י ותלמידיו אשר בזהר, בחינת לשון של זהורית, לשון קדוש המלבין העוונות. לאכול לשבעה, לקבל השפע במידה, לא מעט מדי בעניות ודלות ורוזן ולא הרבה מדי בגרגרנות, וכן לאכול דברי התורה במידה, בבחינת כבוד אלוקים הסתר דבר, שלא לדרוש המופלא ממנו, אלא עד אותו מקום שיש לו רשות ולא יותר. ואם כל זה שניתנה רשות לאכול לשבעה דברי התורה כפי הרשות, ולהמשיך פרנסה וחיות החכמה בלבוש לכלל ישראל, אם כל זה ולמכסה עתיק, עדין יש לכסות ולא לגלות ודאות הקדמון, למי שאינו ראוי, בעת שאין תיקון הכללי בעולם בעת שאין משבחים הצדיק, שלא לגלות אז בחינת עתיק ודאי.

דבר אחר, לאכול לשבעה, אינו חב"י יא דידעין ארתיין ושביילין למיחה בארח מהימנותא בדיקא יאות. בגון דרא דרבי שמעון שארי בגויה. ולמכסה עתיק, מדרין אחרנין דהא בלהזן לא אתחזון לאכול ולשבעה ולא תגלייא מלין בגווייהו, אלא למכסה עתיק, כמה דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. - דבר אחר, לאכול לשבעה, הם אותם החברים, המחברים יחדיו באהבה, שאינם מתילים רכב זה בזה כדיבורם אלא מדברים טוב זה על זה ונוהגים כבוד ויראת אלוקים ומלכות זה עם זה, המה תלמידי רשב"י ויתר תלמידי צדיקי הדורות, היודעים דרכים ושביילים ללכת בדרך האמונה בראוי, בלי הקירות בכבוד אלוקים, לדרוש במופלא מהם, שעולים עוברים מעל כל הקושיות על ידי באמונה שמעל השכל, שהאמונה היא עצמה בחינת מלכות פה, העולה עד הכתר שכיסה עתיק יומין. אלו

רבי הייא פתח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים תקור דבר. כבוד אלהים הסתר דבר, דלית רשו לבר נש לגלגא מלין סתימין, דלא אתמסרו לאתגלייא. מלין דחפא לון עתיק יומין, כמה דאת אמר, (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. לאכול לשבעה, עד ההוא אתר דאית ליה רשו ולא יתיר. ועם כל דא, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק ודאי. - רבי הייא פתח, כבוד אלוקים הסתר דבר, כבוד אלוקים, הוא לבוש של הקב"ה בחינת צדק לבשתי, היא השכינה בה מתלבש הקב"ה ושוכן עמה לגלות מלכותו, והוא בחינת מלכות פה, כי רבי יוחנן קרא למאנא מכבודותא והוא בחינת מלכות בחינת מלך הכבוד, הוא בחינת דיבור התורה של החכמים בחינת יראת אלוקים, שצריך להמשיך לבנונית המוח, תיקון הכללי בחינת צדיק מושל, לבחינה שמתחתיו בחינת אשה יראת ה' (עיין ס' ב וס' ז' בתחילתם) מלכים תקור דבר, מלכים, מאן מלכי רבנן, הם החכמים בעת שמשבחים הצדיק יסוד עולם הוא רשב"י שאז מותר לחכמים לחקור דבר להעמיק בסוד מרכבת השכינה לגלות בגדים לבנים שלה לייחד קב"ה ושכינתיה לקרב ישראל לאביהם שבשמים. כבוד אלוקים הסתר דבר, יש להסתיר דברי התורה, כשיש בהם בחינת רכב דם נידה, שאין רשות לאיש היודע סוד אשר קיבלו בעת שהיה מותר למסרו לו, לגלות עתה לאחרים, דברים סתומים שלא נמסרו לגילוי, בזמן שאין הדור ראוי לגילוי מפני שאין תיקון הברית תיקון הכללי, שאין לגלות דברים שכיסה אותם עתיק הימים, שכיסה על ידי לבוש, מה שמסתירים סודות התורה בלבוש. והוא עתיק יומין הקדמון לכל אשר כיסה דעת רחמיו, עד לעת שעם ישראל, שהם גם כן בחינת הלבוש שלו, ידברו טוב זה על זה ויקבלו טוב הדיבור זה מזה שהוא בחינת בגדים לבנים, שלא רואים שום כתם בשכינה, ושום רכב דם ורע בישראל, וכל התרוממות המוחין שלהם לדבר טוב הוא על ידי הצדיק אשר ממנו נמשך התיקון הכללי לחבר כלל ישראל להיות אחד ולקרבת באחדות לאחד יחיד ומיוחד, אביהם שבשמים על גזוליו ירחק, הוא עתיק יומין. כמו שנאמר לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. לאכול לשבעה, הוא בחינת המשכת הפרנסה בלי מורה, בחינת

החברים כגון דור שרבי שמעון שרבי בו, הוא צדיק יסוד עולם שומר הברית בתכלית, הוא תיקון הכללי, בעל הלשון של זהורית, ספר הזהר הקדוש כנ"ל. ואלו החברים אוכלים לשבעה דברי תורת רבם, דברי אלוקים חיים ושפע פרנסה וחיות לנשמה שלהם כל זאת בעת שהצדיק רשב"י נמצא חי וקיים בדורו או לחילופין בעת שמשבחים אותו ומשבחים העמקה בלימוד תורתו שאז נחשב חי וקיים גם אחד דורו כידוע העיקר הוא נשמתו שהיא תורתו שגילה. ומצד שני ולמכסה עתיק, דברים קדמונים מדורות אחרים שיש לכסות מפני ירידת הדורות בעת שאין תיקון הכללי, שהרי כולם לא נראו להיות ראויים לאכול ולשבוץ ולהתגלות בתוכם סוד התורה העתיקה בעת שאין תיקון הכללי כנ"ל ואין יודעים לשבח הצדיק, אלא העת עתה הוא למכסה עתיק, כמו שנאמר אל תתן את פיך לחטוא את בשרך, כי ברית המעור תלוי בברית הלשון של זהורית, כי הפך שבח הצדיקים שהוא בחינת דיבור רע על ישראל ח"ו דיבור על לבוש השכינה בחינת דם נידה, הוא אשר מביא לפגם בשר ברית קודש וכן להפך כי זה תלוי בזה וזה ובוה כידוע.

ביומוי דרבי שמעון, היה פר נש אמר לחבריה, פתח פיך ויאירו דברך. בתר דשכיב, הווי אמרי, אל תתן את פיך וגו'. ביומוי, לאכול לשבעה. בתר דשכיב, ולמכסה עתיק. דחברייא מנגמגמי, ולא קיימי במליו. דבר אחר, לאכול לשבעה: באינון מליו דאתגליו. ולמכסה עתיק: באינון מליו דאתחפיו. (דף ק"ו ע"א) – לשון רבנו הקדוש: "...וזה בחינת: בתר דשכיב רבי שמעון הוה אמר חד לחברה: אל תתן את פיך לחטוא את בשרך (זהו ויקרא דף עט. ודף קה:), פי רבי שמעון היה קשת הברית, בחינת: ויגד לכם את בריתו, הינו פליונות הגידיו. ובשאיין תקון הכללי, אזי הדבור אסור, בבחינת: נאלמתי דומיה, בחינת: אל תתן את פיך כנ"ל. ומוי שהוא מדבר אז, בשאיין תקון הכללי, הוא עובר על: לא תלך רכיל בעמך (ויקרא יט), והוא הולך רכיל מנגלה סוד (משלי יא). אכל ביומוי דרבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: פתח פיך. פי פשיש תקון הכללי שהוא קשת הברית, אזי הדבור מתר. פי הדמים פבר נתתקנו, בבחינת: דם נעפר ונעשה חלב, בבחינת: בכל עת יחיו בגדיך לבנים: וזה (תהלים ל): למען יזמרה כבוד ולא ידם. כבוד, זה בחינת בגדים כנ"ל. שנתלבנין

מבחינת: מדוע אדם ללבושה, מבחינת דם נדה. ואז: ולא ידם – פי נמשך לבנונית בהדמים, מבחינת: ונוזלים מן לבנון כנ"ל. ואז הדבור מתר, בבחינת: פתח פיך: (שם ס' ו) ... הינו בחינות ביומוי דרבי שמעון, שהוא קשת הברית, שהוא תקון הכללי, שאז הדבור מתר. הינו שהראה להם, שאי אפשר לתקן הדבור פי אם עלידי שבח הצדיקים, שהוא תקון הכללי להדבור, והוא הדין כל הדברים אי אפשר לתקן, פי אם על ידי תקון הכללי, כדי להרים את המוח שמשם נמשך כל הלבנונית כנ"ל. וזה: האי נמוי אתרמניא לה בת מזלה, הינו בחינת המחיו, בחינת ונוזלים מן לבנון. הינו שתפס להם לדגמא את הדבור, וחראה להם, שאי אפשר לתקן פי אם עלידי תקון הכללי. וחראיה, פי בימי רבי שמעון היה הדבור על תקונו, ובתר דאסתלק נאמר: אל תתן את פיך וגו' " (שם ס' י"א)

בימוי של רבי שמעון – לאכול שבעה כנ"ל, כי על ידי תיקון הכללי שהוא רשב"י נמשך פרנסה בלי טורח לשבע וכן דברי התורה גלויים ומשביעים הנפש. אחר שנפטר – ולמכסה עתיק, שהלביש וכיסה סודות העתיקים בתוך דברי הזהר. כי אז אחרי שנפטר ואין משבחים אותו ואין משביחים תורתו, שאין תיקון הכללי בשלמות, אזי החברים על אף שמחוברים זה בזה ומחוברים לצדיק בהתקשרות אליו, על ידי העסק בספריו, בכל זאת, מגמגמים, בבחינת דיבור פגום שאינו מקושר למוח מפני שהדעת נעלמת בבחינת שינה, ולא עומדים על דעת רבם להשיג הפנימיות שבדברים, עד שישבחו דיו כדי שיהיה תיקון הכללי. דבר אחר לאכל לשבעה – כי באותם דברים שהתגלו בלבוש כבוד אלוקים כבר יש בחינת תיקון הברית וממילא פרנסה בלי טורח בחינת לחם לאכול ובגד ללבוש. ולמכסה עתיק – באותם דברים שהתכסו ולא ניתנה רשות לגלותם אפילו ברמו ממילא אין מהם כל שבע וחיות כי לא התגלו כלל עד יבוא משיח צדקנו, אשר עד עתיק יומין מטא וימשיך מים מן נוזלים, נחל נובע מקור חכמה, מן הלבנון, הוא דעת הבית המקדש, אשר יבנה במהרה בימינו, בגאולה הקרובה ברחמים, בזכות האי חיבורא דילך דהוא ספר הזהר אמון.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

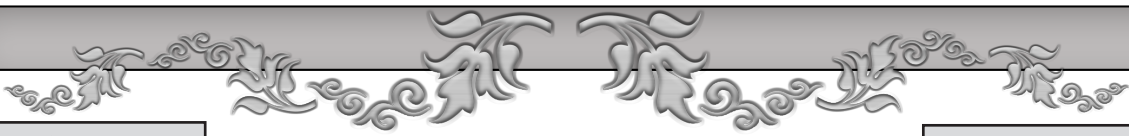
- א. דבור שאינו נשמע ונתקבל אינו נקרא דבור כלל. תקון הדבור שיהיה נשמע ונתקבל הוא עליידי השבח שמשבחין את הצדיקים אמתיים. ב. עליידי תקון הכללי שהוא תקון הברית, נתרומם המחיון. כי עקר תקון הדעת הוא כפי תקון הברית. ועקר התקרבות יש"ראל לאביהם שבשמים הוא עליידי שמירת הברית:
- ג. עליידי תקון הכללי יש לו פרנסה בלי טרה, בכחינת מן:
- ד. כל זמן שלא תקון תקון הכללי, אזי הדבור אסור, ואי אפשר אז לדבר ולגלות תורה. ומי שהוא מדבר אז, הוא עובר על "לא תלך רכיל בעמך", והוא "הולך רכיל מגלה סוד". אכל עליידי תקון הכללי הדבור מותר, ויכולין לפתח פה בדבורים המאירים בתורה:

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, דעתי קצרה ולבי אטום וידי כבדות לפרש ולבאר כל שיהתי לפניך. הום והמל עלי, הוסה עלי פרב רחמיך, ועורני שאזכה תמיד לשבח ולפאר את הצדיקים האמתיים בכל מיני שבח ועז ופאר וכבוד ותפארת, עד שאזכה עליידי שבח הצדיקים לרומם את הדעת, עד שיהיה נמשך עליידי הדעת הקדוש, טוב אמתית לתוך הדבור שלי. ויהיו כל דבורי דבורים טובים באמת, עד שאזכה מעתה שיהיו כל דבורי דבורים הנשמעים ונתקבלים בעיניך ובעיני כל באי עולם, וזכות וכה הצדיקים אמתיים שנוזקה לשבח ולפאר אותם, ונגו עלינו כנפשו יעיר קנו על גזליו ורחם, עד שנוזקה לעורר על ידם קנה חכמה קנה בינה דקדשה, ונוזקה שישונו לנו מחינו ודעתנו שנגולו מאתנו עליידי מעשינו הרעים, ואזכה להשלים דעתי בקדשה גדולה, עד שאזכה לקבל כל דבורי מהדעת הקדוש ולהמשיך טוב אמתית לתוך דבורי, עד שיהיו כל דבורי דבורים הנשמעים ונתקבלים תמיד, ולא יצא מפי שום דבור שאינו נשמע ונתקבל, רק תזכני ברחמיך

מאד מאד. ואזכה מעתה לצמצם את דעתי ולקשר עצמי בקשר אמין וחזק אלך תמיד, ולא אניח את דעתי ולבכי להתחיל להפוזר לשום דבר תאוה הם ושלום, ולא לשום בלבול שבעולם ואזכה לסור מרע באמת, במחשבה ובדבור ובמעשה, ולכסוף ולהשתוקק אליך תמיד באמונה שלמה, ולהרגיל עצמי בעבודתך באמת בכל לב, בגוף ונפש וממון, למסר חבל אליך ולהפקיר חבל בשביל רצונך הטוב. והן כשאני צריך ומכרח פפי רצונך הטוב, לדבר דבורים עם בני אדם לעוררם לעבודתך, אז בשביל איזה חפץ וענין שהוא רצונך, תזכני ברחמיך תמיד ותמשיך טוב מאתך לכל דברי, באופן שיהיו דברי תמיד דבורים הנשמעים ונתקבלים בעיני כל, ולא אדבר דברים בטלים לעולם, רק כל דבורי יהיו דבורים טובים, דבורים שיבא מהם תועלת גדול לשמך ולעבודתך באמת, דבורים הנשמעים ונתקבלים, שאזכה לפעל על ידם דברים שהם רצונך הטוב באמת:

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

הצלחת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולורע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.